

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଏବେ ମୁଠାଏ ଚଣା ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱଧୂଳ ଧନ ରୋଜଗାର କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ମୂଲ୍ୟବାନ ସମସ୍ତକୁ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ । ଏବେ ବାବାଟଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇ ବାବାଟଙ୍କର ନାମକୁ ବିଶ୍ୱାସ କର ।” (ବିଶେଷ ଭାବରେ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ)

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ଡକ୍ଟାନମାର୍ଗରେ ତୁମର ପାଦ ଆଗକୁ ବଢ଼ୁଛି, ତାହାର ଚିହ୍ନ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଯଦି ତୁମର ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସୁଖଧ୍ୟାନ ସବୁବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ରହୁଛି, ଯୋଗ କରିବା ସମୟରେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଅନୁସ୍ଥ କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଉ ନାହିଁ, ବୁଦ୍ଧିରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁନାହିଁ, ବୁଦ୍ଧି ଏକାଗ୍ର ଅଛି, ଯୋଗ ସମୟରେ ଭୁଲାଇ ନାହିଁ, ଖୁସିର ମାତ୍ରା କମ୍ ହେଉନାହିଁ ତେବେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ତୁମର ପାଦ ଆଗକୁ ବଢ଼ୁଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ତୁମେ ଏତେ ସମୟ ଏଠାରେ ବସିଛ, ମନରେ ଆସୁଛି ଯେ ଆମେ ଯେପରି ଶିବାଳୟରେ ବସିଛୁ । ତେଣୁ ଶିବବାବା ଏବଂ ସଞ୍ଚାର ମଧ୍ୟ ମନେପଡ଼ିଯାଉଛି । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ, ଆମେ ଶିବାଳୟରେ ବସିଛୁ ତେବେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ରହିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ’ ଶେଷରେ ଶିବାଳୟକୁ ଯିବାକୁ ହିଁ ହେବ, ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନରେ ତ ସମସ୍ତେ ବସି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ମଧ୍ୟ ଶିବାଳୟ କୁହାଯିବ ଏବଂ ସୁଖଧ୍ୟାନକୁ ମଧ୍ୟ ଶିବାଳୟ କୁହାଯିବ । ବାବା ଉଭୟର ସୁଆପନା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଉଭୟ ଧ୍ୟାନକୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ସେହି ଶିବାଳୟ ଶାନ୍ତି ପାଇଁ ଏବଂ ଏହି ଶିବାଳୟ ସୁଖ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଏହା ହେଲା ଦୁଃଖଧ୍ୟାନ । ଏବେ ତୁମେ ସଞ୍ଚାରମୟରେ ବସିଛ । ତେଣୁ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସୁଖଧ୍ୟାନ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତେବେ ତୁମେ ଯେଉଁଠାରେ ବି ଥାଅ, ଧନ୍ଦା ଆଦି କର କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଉଭୟ ଶିବାଳୟ ମନେରହିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଦୁଃଖଧ୍ୟାନକୁ ଭୁଲିଯିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ବେଶ୍ୟାଳୟ, ଦୁଃଖଧ୍ୟାନ ଏବେ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ।

ଏଠାରେ ବସିବା ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ଭୁଲାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବହୁତଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ କୁଆଡ଼େ କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଯାଇଥାଏ, ମାୟାର ବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ମନମନାଉବ । ବାବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ଏହିଠାରେ ବସି ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ମନେ ପକାଅ ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ, ଶିବାଳୟକୁ ଯିବୁ ପୁଣି ସୁଖଧ୍ୟାନକୁ ଆସିବୁ, ଏହିଭଳି ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ପାଦ କଟିଯିବ । ତେବେ ଯେତିକି ଯେତିକି ତୁମେ ଏସବୁ କଥା ମନେ ପକାଉଛ ସେତିକି ତୁମର ପାଦ ଆଗକୁ ବଢ଼ୁଛି । ଏଠାରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିଚାର ନେଇ ବସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନଚେତ୍ ତା’ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କ୍ଷତି କରୁଛ, ଲାଭ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆହୁରି କ୍ଷତି ହୋଇଯାଉଛି । ଆଗରୁ ଯେତେବେଳେ ବାବାଟଙ୍କ ସମମୁଖରେ ବସୁଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଯାତ୍ରା କରିବା ପାଇଁ ସମମୁଖରେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବସାଯାଉଥିଲା — କିଏ କିଏ ନିଦ କରୁଛନ୍ତି, କିଏ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ବହୁତ ଖବରଦାର ରହୁଥିଲେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଥିଲେ ଏହାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ କେଉଁଠି ଘୁରି ବୁଲୁଛି ଅଥବା ନିଦ କରୁଛନ୍ତି କି ? ଏମିତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନେ ତାଙ୍କୁ ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଟଙ୍କ ସମମୁଖରେ ପିଲାମାନେ ଠିକ୍ ଭାବେ ବସିବା ଉଚିତ୍, ଯେପରି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଭୁଲ୍ ନହୁଏ କାହିଁକିନା ଲାଏ କୌଣସି ସାଧାରଣ ଶିକ୍ଷକ ନୁହେଁ । ବାବା ନିଜେ ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏଠାରେ ବହୁତ ସାବଧାନ ହୋଇ ବସିବା ଦରକାର । ବାବା ୧୫ ମିନିଟ୍ ଶାନ୍ତିରେ ବସାଇଥାନ୍ତି । ତୁମେ ତ’ ଘଣ୍ଟେ ଭୁଲଘଣ୍ଟା ବସୁଛ । ସମସ୍ତେ ତ’ ମହାରଥୀ ନୁହଁନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ପକ୍କା ହୋଇନାହାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସାବଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ସାବଧାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଜାଗ ହୋଇଯିବେ । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଟଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ରହୁନାହାନ୍ତି, ବ୍ୟବସ୍ଥା ଚିନ୍ତନ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଯେପରି ବିଘ୍ନ ପକାଉଛନ୍ତି, କାହିଁକିନା ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଘୁରି ବୁଲୁଛି । ତେବେ ଏଠାରେ ମହାରଥୀ, ଘୋଡ଼ାସବାର, ପଦାତିକ ସମସ୍ତେ ବସିଛନ୍ତି ।

ବାବା ଆଜି ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରି ଆସିଥିଲେ — ମୁସ୍ଲିମ୍‌ମାନେ ଅଥବା ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ତୁମେମାନେ ଯେଉଁ ଶିବାଳୟ, ବେଶ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଞ୍ଚାରମୟ କଥା କହୁଛ, ଏହା ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ । ଏହାକୁ ବହୁତ ବଡ଼ ଆକାରରେ ତିଆରି କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏସବୁ କଥା ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ହଲ୍ ନେବା ଦରକାର, ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତୁରନ୍ତ ଧାରଣ ହେବ । ପିଲାମାନଙ୍କର ବିଚାର ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଏଥିରେ ଆମେ ନବୀନତା କିପରି ଆଣିପାରିବୁ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଞ୍ଚାରମୟର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ଏହା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ । ତପସ୍ୟାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ୫-୬ ଜଣଙ୍କୁ ବସାଉଛ କିନ୍ତୁ ନାଁ, ୧୦-୧୫ ଜଣଙ୍କୁ ବସାଇବା ଉଚିତ୍ । ବହୁତ ବଡ଼ ବଡ଼ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରି ସପ୍ତର୍ଷି ଶବ୍ଦରେ ଲେଖିଦେବା ଦରକାର । ତୁମେ ଏତେ ବୁଝାଉଛ ତଥାପି କ’ଣ ବୁଝୁଛନ୍ତି କି । ତୁମେ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛ କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଯେଉଁମାନେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଭିତରେ ସେବାକୁ ବଢ଼ାଇବାର ବିଚାର ଚାଲିବା ଦରକାର । ପ୍ରୋଜେକ୍ଟର, ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ଏତେ ମଜା ଲାଗିନଥାଏ ଯେତିକି ମୁସ୍ଲିମ୍‌ମାନେ

ବୁଝାଇବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ପ୍ରୋଫେକ୍ଟର ଦୃଢ଼ାରା ତ' କିଛି ବି ବୁଝିପାରିନଥା'ନ୍ତି, ସବୁଠାରୁ ଭଲ ହେଲା ମନୁଜିଣ୍ଡା । ଯଦିଓ ଏହା ଛୋଟ ହୋଇଥାଉ, ଗୋଟିଏ କୋଠରୀରେ ହିଁ ଶିବାଳୟ, ବେଶ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସତ୍‌ଗମୟର ଚିତ୍ର ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ବିଶାଳବୁଦ୍ଧି ହେବା ଦରକାର ।

ଅବିନାଶୀ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଆସିଛନ୍ତି ତେବେ ବାବା କ'ଣ ଅପେକ୍ଷା କରିବେ କି ପିଲାମାନେ ଏମ୍. ଏ., ବି.ଏ. ପାସ୍ କରିସାରିବେ । ବାବା କ'ଣ ସେତେବେଳେ ପରୀକ୍ଷାନ୍ତେ ବସି ରହିବେ । ବାବା ତ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ଚାଲିଯିବେ । ଏବେ ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ବାକି ଅଛି ତଥାପି ବି ଜାଗ୍ରତ ହେଉନାହାନ୍ତି । ଭଲ ଭଲ କନ୍ୟା ହୋଇଥିଲେ କହିବେ ଯେ ଏହି ୪-୫ ଶହ ଟଙ୍କା ପାଇଁ କାହିଁକି ଆମେ ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବୁ, ପୁଣି ଶିବାଳୟରେ ଆମେ କ'ଣ ପଦ ପାଇବୁ । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି କୁମାରୀମାନେ ତ' ଫିରି ଅଛନ୍ତି । କେତେ ବେଶୀ ଦରମା ବି ପାଉ ଆସନ୍ତି ତେବେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଯେପରି ମୂଲ୍ୟହୀନ ଅଟେ, ଏସବୁ କିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁନିଆର ବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତିର ଯାହାକି ଚଣାମୁଠାଏ ସହିତ ସମାନ ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଚାହୁଁ ନାହାନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ମୂଲ୍ୟ ରୂପେ ସ୍ଥାପନ ମିଳୁଛି କିନ୍ତୁ ବାବା ଏଠାରେ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହି ଦେଉଛନ୍ତି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସେହି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ମୂଲ୍ୟ ପଛରେ କେତେ ହଜିରା ହେଉଛନ୍ତି । କୁମାରୀମାନେ ତ' ଫିରି ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ଏହି ହଦର ପାଠପଢ଼ା ପଇସାକର ମୂଲ୍ୟ ଅଟେ, ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଏହି ପାଠ ପଢ଼ିଲେ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଖୋଲିଯିବ । ତେବେ ଏହିଭଳି ଛୋଟ ଛୋଟ କନ୍ୟାମାନେ ବଡ଼ ବଡ଼ମାନଙ୍କୁ ବସି ଢ଼ାନ୍ତି ଦିଅନ୍ତି ଯେ, ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଶିବାଳୟ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ଏକଥା ତ' ଜାଣିଛ ଯେ ଏଠାକାର ସବୁକିଛି ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ, ଏହି ପଇସା ମଧ୍ୟ କୌଣସି କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ, କାହା ହାତରେ ଟଟି ଚଣା ଅରଥାତ୍ ୫ ଲକ୍ଷ ଥିବ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ସମୟ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି । ଦିନକୁ ଦିନ ଅବସ୍ଥା ଆହୁରି ଖରାପ ହୋଇଯାଉଛି । ଅଚାନକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ଆସିଯାଉଛି, ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ଅଚାନକ ହୋଇଚାଲିଛି, ପାଖରେ ପଇସା ଥାଇ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାଣ ଚାଲିଯାଉଛି । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏହି ମାତ୍ୱକତାମୀରୁ (ମୁଖରତାରୁ) ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ମନୁଜିଣ୍ଡା ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ତୁମକୁ ଚମତ୍କାର କରି ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହି ଦେଉଛନ୍ତି, ବାକି ସମୟ ଆସିଲେ ଏହି ପଇସା ମଧ୍ୟ କୌଣସି କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ, ସବୁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ, ତା' ଅପେକ୍ଷା ଆମେ କାହିଁକି ବାବାତ୍ମକାରୁ ବାଦଶାହି ନ ନେବୁ । ଏଥିରେ ଅସୁବିଧାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । କେବଳ ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଚକ୍ର ଘୁରାଇବାକୁ ହେବ । ଦୁନିଆର ବିନାଶୀ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଯାହାକି ଚଣା ସଦୃଶ ଅଟେ ତାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ୨୧ ଜନ୍ମର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ରୂପକ ହୀରା-ନୀଳାରେ ଭରପୁର ହୋଇ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମିଠେ ବଚ୍ଚେ, ଏହି ମୂଲ୍ୟହୀନ ପଇସା ପଛରେ ତୁମେ ନିଜର ସମୟ କାହିଁକି ନଷ୍ଟ କରୁଛ ? ହଁ, କେହି ବୟସ୍କ ଅଛନ୍ତି — ପିଲା ଛୁଆ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କୁମାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ' ବହୁତ ସହଜ, କେହି ବି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଅ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ଏହି ବାଦଶାହି ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ବାଦଶାହି ନେବା ଉଚିତ୍ ନା । ବାବା ଏବେ ତୁମର ହାତ ହୀରାରେ ଭରପୁର କରୁଛନ୍ତି । ବାକି ଆଉ ସବୁ ତ' ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ୨୩ ଜନ୍ମ ହେବ ପାପ କରି ଆସିଛ, ଦୃଢ଼ିତାସ ପାପ ହେଲା ବାବା ଏବଂ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଗ୍ଳାନୀ କରିଛ, ବିକାରୀ ବି ହୋଇଛ ପୁଣି ଗାଳି ମଧ୍ୟ ଦେଇଛ । ବାବାତ୍ମକ କେତେ ଗ୍ଳାନୀ କରିଛ । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବି ନାହିଁ । କୁହ, ବାବା ମୁଁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ପାରୁନାହିଁ, ନିଜକୁ ଭୁଲିଯାଉଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଅରଥାତ୍ ନିଜକୁ ଭୁଲିବା । ଯଦି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ପାରୁନାହିଁ ତେବେ ବାବାତ୍ମକୁ କିପରି ମନେପକାଇବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ଼ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଏହା ବହୁତ ସହଜ ମଧ୍ୟ । ବାକି ହିଁ, ମାୟାର ଅପୋଜିସନ୍ ବହୁତ ଆସୁଛି ।

ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଗୀତା ଆଦି ପଢ଼ୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ଭାରତର ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ଗୀତା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମର ନିଜ ନିଜର ଗୋଟିଏ ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି । ଯେଉଁମାନେ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକ ସେମାନଙ୍କୁ ସତଗୁରୁ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏହା ହିଁ ବହୁତ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ । ସତଗୁରୁ ତ' ଜଣେ, ବାକି ଗୁରୁ ଢେର ଅଛନ୍ତି । କେହି ଯଦି କାଠକାମ ଅଥବା ଇଞ୍ଜିନିୟର କାମ ଶିଖାଇଲେ ତେବେ ସିଏ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଗୁରୁ ହୋଇଗଲେ । ଶିକ୍ଷାଦାତାମାନଙ୍କୁ ଗୁରୁ କୁହାଯିବ । କିନ୍ତୁ ସତଗୁରୁ କେବଳ ଜଣେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ସତଗୁରୁ ମିଳିଛନ୍ତି, ସିଏ ସତ୍ୟ ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଭୁଲ୍ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏଠାରୁ ଭଲ ଭାବରେ ଢ଼ାନ୍ତି ଗୁଣି ସତେଜ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଘରକୁ ଗଲେ ଏଠାକାର କଥା ସବୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଗର୍ଭ ଦେଲେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ମିଳିଥାଏ କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ' ଗର୍ଭ ମହଲ ହେବ । ସେଠାରେ କୌଣସି ବିକରମ ହେବ ନାହିଁ ଯାହା ଦୃଢ଼ାରା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏଠାରେ ଆମେ ବାବାତ୍ମକର ସମ୍ପର୍କରେ ବସି ପଢ଼ୁଛୁ, ବାହାରେ ନିଜ ଘରେ ଏଭଳି କହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଭାବିବ ଭାଇ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ' ପ୍ରତ୍ୟେକକ୍ଷରେ ବାବାତ୍ମକ ପାଖକୁ ଆସିଛ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବାତ୍ମକ ବୁଝାଇବା ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଝାଇବା ଭିତରେ ଅନ୍ତର ରହିଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାବଧାନ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲା ପିଲା ବୋଲି କହି ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଶିବାଳୟ ଏବଂ ବେଶ୍ୟାଳୟକୁ ଜାଣିଛ, ଏହା ଅବିନାଶୀ କଥା ଅଟେ । ଏହି କଥାକୁ ସଂସ୍ତ ଭାବରେ ଦେଖାଅ

ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଜା ଲାଗିବ । ତୁମେମାନେ ଏହିଭଳି ହସ ଥଟ୍ଟାରେ ବୁଝାଉଛ, ଗମଭୀର ହୋଇ ବୁଝାଅ ତେବେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ ତୁମେମାନେ ନିଜ ଉପରେ ଦୟା କର, କ'ଣ ତୁମକୁ ଏହି ବେଶ୍ୟାଳୟରେ ହିଁ ରହିବାର ଅଛି! କିଭଳି ଭାବରେ ବୁଝାଯିବ ବାବାଟ୍ଟକର ବିଚାର ଚାଲୁଛି ନା । ତୁମେମାନେ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛ ପୁଣି ବି ଯେମିତି ତିବି ମୋଁ ଠିକରୀ (କିଛି ବି ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି) । କେବଳ ହିଁ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି, ବହୁତ ଭଲ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ଏହାକୁ ଗାଁରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନିଜେ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ସାହୁକାର ଧନୀ ତ କିଛି ବି ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ବିଲକୁଲ୍ ଏକଥାରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବେ ନାହିଁ, ଏମାନେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମୟରେ ହିଁ ଆସିବେ, କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ ବହୁତ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଯାଇଥିବ । ସେତେବେଳେ ନା ସେମାନଙ୍କର ଧନ କାମରେ ଆସିବ, ନା ସେମାନେ ଯୋଗରେ ରହିପାରିବେ । ବାକି ହିଁ, ଏହି ଉଷାନ ଶୁଣିଲେ ପରଜାରେ ଆସିଯିବେ । ଗରିବମାନେ ସେଠାରେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ । ତୁମ କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ପାଖରେ କ'ଣ ଅଛି, ବାସ୍ତବରେ କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ଗରିବ କୁହାଯିବ । କାହିଁକିନା ବାପାର ସମ୍ପତ୍ତି ତ' ପୁଅକୁ ମିଳିଥାଏ । ବାକି କନ୍ୟାକୁ ଦାନ ଦିଆଯାଇଥାଏ, ତା'ପରେ ସେମାନେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । କହିଥା'ନ୍ତି ବିବାହ କଲେ ପଇସା ଦେବୁ । ଯଦି ପବିତ୍ର ରହିବାର ଅଛି ତେବେ ଗୋଟିଏ ପଇସା ମଧ୍ୟ ଦେବୁନାହିଁ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ମନୋବୃତ୍ତି ଦେଖ କିପରି ତୁମେ କାହାକୁ ବି ଭୟ କରନାହିଁ । ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଫୁରୁତ୍ତି ହେବା ଦରକାର । ତୁମେ ତ' ବିଲକୁଲ୍ ସତ କଥା କହୁଛ । ଏହା ହେଲା ସତ୍ତ୍ୱଗମୟୁଗ ସେପଟେ ମୁଠାଏ ଚଣା ଏପଟେ ମୁଠାଏ ହୀରା ମିଳୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ମାତ୍ତକତରୁ ମନଦିର ଯୋଗସ୍ତ ହେଉଛ । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଏହି ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେବା ଉଚିତ୍ ନା । ତୁମର ଚେହେରା ମଧ୍ୟସ୍ତ ବାହାଦୁର ସିଂହୀ ଭଳି ହେବା ଉଚିତ୍ । କାହାର କାହାର ଚେହେରା ଯେପରି ଛେଳି-ମେଣ୍ଡା ଭଳି ହୋଇଥାଏ । ଟିକିଏ ମଧ୍ୟସ୍ତ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ହେଲେ ତରି ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଖବରଦାର କରୁଛନ୍ତି । କନ୍ୟାମାନେ ତ' କୌଣସି ବି ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହେବ ତେବେ ବିକାର ପାଇଁ ମାତ ଖାଇବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ଉଷାନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବ ତେବେ ବିଶ୍ୱାସ ମହାରାଣୀ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱାସ ବାଦଗାହୀ ଦେବାକୁ ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ କାହାର କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ତ' ଦୀନବନ୍ଧୁ, କନ୍ୟାମାନେ ତ ଗରିବ । ମାତା ପିତା ବିବାହ କରାଇନପାରିଲେ ଏମିତି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମର ନିଶା ଚଢ଼ିବା ଦରକାର । ଆମେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ି ଭଲ ପଦ ପାଇବୁ । ଭଲ ପିଲାମାନେ ପାଠପଢ଼ା ପଢ଼ି ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି - ଆମେ ଯେପରି ସମ୍ମାନର ସହିତ ପାସ୍ ହୋଇଯିବୁ । ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପୁଣି ବୃତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ତୁମେ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବ ତାହା ପୁଣି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । ଏଠାରେ ତ କ୍ଷଣସ୍ୱାସ୍ଥୀ ସୁଖ ରହିଛି । ଆଜି କିଛି ପଦ ପାଇଯାଉଛନ୍ତି, କାଲି ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଗଲା ତ' ସବୁକିଛି ଶେଷ ହୋଇଯାଉଛି । ଯୋଗୀ ଏବଂ ଭୋଗୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି ନା । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗରିବମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଅଧିକ ଧ୍ୟାନ ଦିଅ । ସାହୁକାରମାନେ ମୁସ୍ତକିଲରେ ଉଷାନକୁ ଧାରଣ କରିବେ । ସେମାନେ କେବଳ ଏତିକି କହୁଛନ୍ତି, ଏହି ସଂସାର ବହୁତ ଭଲ, ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ନିଜର କିଛି ବି କଲ୍ୟାଣ କରୁନାହାନ୍ତି । ବହୁତ ଭଲ କହି, ବାହାରକୁ ଗଲେ ସବୁକିଛି ଶେଷ ହୋଇଯାଉଛି । ମାୟା ବାଡ଼ି ଧରି ବସିଛି ଯାହାକି ଉତ୍ସାହକୁ ହିଁ ଶେଷ କରିଦେଉଛି । ଗୋଟିଏ ଚାପୁଡ଼ା ମାରି ବୁଦ୍ଧିକୁ ବଣା କରିଦେଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଭାରତର ଅବସ୍ଥା ଦେଖ କ'ଣ ହୋଇଗଲାଣି । ପିଲାମାନେ ଡ୍ରାମାକୁ ତ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଛନ୍ତି । ଆର୍ତ୍ତ —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ମୁଠାଏ ଚଣାକୁ ଛାଡ଼ି ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ବିଶ୍ୱାସର ରାଜତ୍ୟ ନେବା ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି କଥାରେ ତରି ଯିବାର ନାହିଁ, ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ସବୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାର ଅଛି, ନିଜର ସମୟକୁ ସତ୍ତା ଧନ ରୋଜଗାର କରିବାରେ ସଫଳ କରିବାର ଅଛି ।

(୨) ଏହି ଦୁଃଖଧାମକୁ ଭୁଲି ଶିବାଳୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ମାୟାର ବିଘ୍ନକୁ ଜାଣି ସେଥିପ୍ରତି ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ତିନୋଟି ସାର୍ବତ୍ରିକେଟ୍ ନେଇ ନିଜର ଯୋଗୀ ଜୀବନର ପ୍ରଭାବ ପକାଉଥିବା ସହଜଯୋଗୀ ହୁଅ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ହେଉଛି ଯୋଗୀ ଜୀବନର ବିଶେଷ ଲକ୍ଷଣ, ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଯୋଗୀ ଜୀବନର ପ୍ରଭାବ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆପେ ଆପେ ପଡ଼ିଥାଏ । ଯେପରି ବିଘ୍ନାନର ଉପକରଣଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଭାବ ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ପଡ଼ିଥାଏ, ସେହିପରି ସହଜଯୋଗୀ ଜୀବନର ମଧ୍ୟସ୍ତ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଥାଏ । ତେବେ ଯୋଗୀ ଜୀବନର ମଧ୍ୟସ୍ତ ତିନୋଟି ସାର୍ବତ୍ରିକେଟ୍ ବା ପ୍ରମାଣ ପତ୍ର ରହିଛି — ଗୋଟିଏ ହେଲା ନିଜେ ନିଜ ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, ଦ୍ୱିତୀୟ ହେଲା ବାବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, ତୃତୀୟ ହେଲା ଲୌକିକ ଏବଂ ଅଲୌକିକ ପରିବାର ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରାଜ୍ଯର ତିଳକ, ବିଶ୍ୱ କଲ୍ଯାଣର ମୁକୁଟ ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟିତର ଆସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମମାନାନ୍ଦେ ହିଁ
ରାଜଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****